

Rodina?

Druhý den ráno se Sofií nemluví. Tohle je lepší než se jen hádat. A taky ji to určitě naštvě víc, než kdyby nějaký konflikt byl.

Děti už dávno pobíhají po bytě a Sofie sedí u jídelního stolu.

„Ahoj, Tomáši.“

Neodpovídám.

„Ty mě jako ani nepozdravíš?“

Neodpovídám.

„Hele, jak chceš.“

Tak, a mám klid. Ach jo, vždyť já vím, že takhle to není dobře. Jenže mi připadá, že s ní se prostě nedomluví. Proč to nemůže být v pohodě? Bez nějakých jejích přihlouplých pravidel. Tohle vážně nechápu. Pravidla, ty jsem vždycky přímo nenáviděl. A pak taky nadřizený. Aby mi někdo říkal, co mám a nemám dělat. A ona je v tomhle tvrdohlavá jako beran. Ale to má smůlu, já se jí podřizovat určitě nebudu.

„Holky, oblečte se a půjdeme ven,“ vyruší mě Sofiino volání z mého přemýšlení.

Holčičko, tohle mi snad děláš schválně, ne. Přemýšlím téměř nahlas.

„Tome, už netrucuj, pojď, půjdeme se s holkama projít, venku je krásně.“

Co si jako myslíš? Že se s váma budu někde venku ukazovat, abychom třeba potkali Petru? Letí mi hlavou. Kdybychom bydleli v Praze, bylo by mi to úplně fuk, ale u nás, na malém městě, je to víc než pravděpodobné, že ji potkáme. O co ti vůbec jde, Sofie? Přemýšlím naštvaně. To fakt nechápu. Copak jsme oba Petře už neublížili dost? Chtělo by to trochu pokory, Sofie. Ale to ty ne, ty se snad na to ještě těšíš, že ji potkáme. Chceš mít pocit vítězství nad ní, co? A že já pak zase budu mít s Petrou problémy, na to ty kašleš. Hlavně, že ty jsi šťastná.

„Holky, pojedeme na výlet,“ volám na děti a rychle přemýšlím kam.

„Tati, kam pojedeme? Kam? Kam?“ křičí holky jedna přes druhou a vesele poskakují okolo mě.

„Do zoo. A když budete hodný, můžete se pak nechat povozit na koníkovi.“

„Huráá. Huráá. Do zoo!“ překřikují se děti.

SRDCEM PROTI ROZUMU

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Paráda, budu mít klid. Zoo je dost daleko, tam Petru určitě nepotkáme a Sofie může být spokojená, jak jsme šťastná rodinka.

„Co je?“ ptám se po cestě a dávám si záležet, aby můj dotaz na Sofii vyzněl dostatečně důrazně.

Neodpovídá.

„O co ti jde?“ zvyšuji mírně hlas a začínám být na ni pěkně naštvaný.

„Ty si myslíš, že nevím, proč to děláš, Tomáši?“

„No tak to teda fakt nevím,“ odpovídám ledabylým tónem.

„Ty se bojíš, že tě s náma někdo uvidí. Ty se za nás stydíš, nebo jak to mám pochopit?“

Ach jo, tohle bude zase rozhovor o ničem, pomyslím si. A navíc, je mi to u zadku, jestli mě s vámi někdo cizí uvidí. Cizí lidi jsou mi úplně ukradený. A teď zase od tebe uslyším to tvé věčné: „Já chci žít jako normální rodina.“ Jenže, holčičko, my nejsme normální rodina, jak můžeš být tak naivní?